

[Søren Andersen.]

men jeg ser med tilfredshed, at den højterede minister nævner den. Dernæst skal det betones, at en af grundene sikkert er den gode beskæftigelse. Men selv om antallet af anbringelse i institutioner er mindre, og selv om de forekommende tilfælde af nød som følge af mangel på mad og tøj er reduceret stærkt — altså som følge af den gode beskæftigelse — er der jo stigning i antallet af svære tilfælde, der som årsag har nervøse lidelser og andre psykiske vanskeligheder. Denne udvikling har ganske sikkert sin rod i den stigende koncentration af befolkningen i store byer. Det ville i og for sig være interessant at se en undersøgelse af — jeg ved ikke, om noget sådant er sat i gang — hvordan indvandrerne og deres børn klarer sig i de store bysamfund. Jeg har hørt, at der fra visse sider er spurgt efter en sådan undersøgelse, og jeg tror, den kunne være nyttig, ja, nødvendig.

Den voldsomme samfundsudvikling og den rastløshed, der hersker i det moderne samfund, er jo ganske givet medvirkende til den udvikling, vi her oplever. Vi ser også, at mødrene i stigende grad finder beskæftigelse uden for hjemmet, og jeg tror, det er en udvikling, der vil fortsætte; når vi alle sammen giver vore døtre en uddannelse, er det ret naturligt, at de vil drage nytte af den, og hvis denne udvikling fortsætter, må man passe på, at der skabes tilstrækkeligt med forebyggende børneinstitutioner. Selv om det er det ideelle, at mødrene er hjemme og passer børnene de første år, må man erkende, at det er ikke alle, der kan det. Der er mange, der har brug for en indtægt; især er der mange enlige, der må ud og arbejde. Det er derfor med beklagelse, man ser mangelen på vuggestuer. Jeg ved vel, at man er klar over problemet i ministeriet og arbejder med det, men jeg vil i den forbindelse spørge, om man nu kan være sikker på, at udviklingen ikke løber fra os. Jeg er imidlertid endda ikke så nervøs på det område, som jeg er på et andet, nemlig med hensyn til børnehaverne, for her råder der faktisk en mangel så stor, at det antal børnehaver, vi mangler, ser ud til at være næsten lige så stort som det antal børnehaver, vi har.

Det siges i redegørelsen, at et nybyggeri svarende til 3.000 pladser er tilstrækkeligt

til at vinde ind, men man siger ikke noget om hvor meget, og det er tvivlsomt, om det er ret meget, der vindes ind, for dette problem er i virkeligheden næsten et evighedsproblem. Mangler der op imod 30.000 pladser og det siges, at et byggeri på 3.000 vinder ind, så må det næsten ses som et problem, hvis løsning ligger langt ud i fremtiden, for behovet for pladser vil jo ganske givet være stigende. Der skal tilvejebringes typebørnehaver for at gøre børnehaver billigere; man kan jo ikke sige, at disse typebørnehaver har haft en flyvende start; men det skal da også indrømmes, at startvanskeligheder er der ofte; disse må dog overvindes, så ideen med billig-gørelse af dette byggeri ikke fuldstændig odelægges.

Den nye lov om børneforsorg giver jo øgede muligheder for privat anbringelse, ganske vist fortrinsvis i forbindelse med en bestående institution og under en bestående institutions tilsyn, men jeg betragter det i allerhøjeste grad som en forbedring. Jeg tror, det var en idé, at man rundt om i byerne og andre steder skabte selvejende privatinstitutioner, der som en planet kunne have en række af disse private anbringelsesmuligheder svævende om sig.

Jeg er i hvert tilfælde fuldstændig klar over, at skal dette spørgsmål løses, så stort som det er, med den mangel, der konstateres, med det øgede behov, der vil være i fremtiden, så må man gribe det ganske anderledes utraditionelt an, end man har gjort hidtil. Det kan ikke nytte noget at hæfte sig for meget ved alle de mange beregninger om, hvor meget der nås rent samfundsnyttigt. Det kan være et spørgsmål, hvor meget der er ved at få flere husmødre ud på arbejdsmarkedet, for det er jo også dyrt at få børnene passet. Vi giver nu engang vore piger, vore døtre, en uddannelse, de vil bruge den, og i det voksende bysamfund må man regne med kravet om bedre og større muligheder for at få lille Kirsten eller Peter bragt.

Men når problemet er så stort og uoverskueligt, må man altså, som jeg allerede har været inde på det, i stigende grad tage de private muligheder i anvendelse. Man må også tænke på selve betalingsspørgsmålet. For mange familier er det i og for sig ikke alene et spørgsmål om det rent